

BOEKAANKONDIGINGEN

G. WOLF-HEIDEGGER, *Atlas der systematischen Anatomie des Menschen*. Band I: Systema sceleti, iuncturae ossium, systema musculorum. 218 bl., 347 deels gekleurde fig. S. KARGER, Bazel, New York 1954. Prijs: geb. f 32,65 (Zw.frs. 32,—)

Zij, die gewend zijn aan de traditionele atlassen voor anatomie, zullen dit werk (eerste deel van een driedelige atlas) uitstekend geslaagd vinden. Het wijkt in weinig opzichten af van wat men van een anatomische atlas gewend is. Referent acht het echter een bezwaar, dat de afbeeldingen te sterk geschematiseerd zijn, zodat de student bij het praepareren zal worden teleurgesteld, wanneer hij telkens moet ontdekken, dat de werkelijkheid heel anders is dan de afbeeldingen doen vermoeden. Van het bandenstelsel bij voorbeeld krijgt hij een verkeerde indruk, wanneer hij de ligamenta als scherp omschreven structuren zou leren opvatten, inplaats van als versterkte bundels van het niet verbeende deel van het steunapparaat, die zonder scherpe grenzen overgaan in hun omgeving. De spierplaten doen eerder denken aan tekeningen van gipsmodellen dan van werkelijke praeparaten. Wanneer zal men er bovendien eens van afzien onnatuurlijke kleuren te gebruiken in anatomische afbeeldingen? Om niet onbillijk te zijn, moet ik echter zeggen, dat het bovenstaande een persoonlijke opvatting weergeeft en dat anderen weinig op het werk zullen hebben aan te merken. De typographische verzorging en talrijke röntgenphoto's zijn boven lof verheven.

M. W. WOERDEMAN

A. P. NOYES, *Modern clinical psychiatry*. 4e druk. 609 bl. W. B. SAUNDERS Company, Philadelphia, Londen 1953

Dit leerboek van de klinische psychiatrie is — geheel in overeenstemming met de ontwikkeling van de leer der geestes- en zenuwziekten — een praktisch handboek, dat de student en ook de medicus-practicus een helder inzicht biedt in de stand van de moderne klinische psychiatrie. Het heeft daarbij het voordeel, dat het de stof niet éézijdig in één richting vastlegt, maar de verschillende stromingen recht laat wedervaren. Bovendien heeft de schrijver oog voor de historische ontwikkeling van de psychopathologie en de daarbij aansluitende klinische psychiatrie; onderzoekers zoals JANET, WEBER, WAGNER JAUREGG en WERNICKE worden in hun betekenis voor dit specialisme getekend.

Het is een boek, dat ten zeerste kan worden aanbevolen.

L. VAN DER HORST

L. A. HULST, *Het ulcus pepticum als volksziekte*. Inaugurele rede Utrecht, 7 December 1953. 24 bl. Drukkerij J. Hoeijenbos N.V., Utrecht

In zijn belangwekkende rede wijst HULST, met behulp van cijfers uit verschillende bronnen, er op, hoe vaak het ulcus pepticum voorkomt, en welke grote betekenis het voor de volksgezondheid heeft. De verschillende theorieën over het ontstaan van de maag- en duodenumzweer worden aan een critische bespreking onderworpen; de opsomming van de lange reeks van nog onbekende of onvoldoend onderzochte factoren, die wellicht voor de oplossing van het vraagstuk van betekenis zijn, geeft ruime stof tot nadenken. Een bespreking, de ervaren clinicus tekenend, van de houding van de maagzieke tegenover zijn ziekte en tegenover de maatschappij, en van de betekenis die dit heeft voor de geneeskundige behandeling, besluit deze lezenswaardige rede.

W. KOUWENAAR

M. BESSIS, *Traité de cytologie sanguine*. 588 bl., 405 fig. en 22 gekleurde platen. Masson & Cie., Parijs 1954. Prijs: ingen. 6000 Fr.frs.; geb. 6800 Fr.frs.

Verreweg het grootste deel van dit boek wordt in beslag genomen door de cytologie van de corpusculaire elementen, die in normaal bloed en beenmerg voorkomen. Voorts wordt aandacht geschonken aan de technische middelen, waarmee de cytologie wordt beoefend, en aan de physiologie en pathologie van deze cellen. Men zou geneigd zijn te menen dat cytologie een afzonderlijk deel is van de haematologie, of misschien zelfs volkomen los daarvan staat. Dat cytochemie, phasecontrastmicroscopie, electronenmicroscopie en andere moderne hulpmiddelen bij de bestudering daarvan nodig zijn, wordt ons niet slechts duidelijk gemaakt door de tekst, maar vooral ook door honderden zeer fraaie photo's, waarvan de gekleurde afbeeldingen echter niet zo gelukkig zijn uitgevallen. De schrijver propageert deze methoden van onderzoek, en is de mening toegedaan, dat de „classieke haematoloog